

LEPRA

I

Avui he arribat a Nkomo. He seguit la inacabable ruta que talla com un esmolat ganivet la muntanya d'Ukala, deixant al darrera la línia vermella de la terra nua. Una obsessió grandiositat de natura cobreix las muntanyes que m'envolten.

Tot és verd. La vegetació comprimeix les vores de la carretera com en un desig d'abraçar fortament la terra perduda, ja estèril.

Blanc. Taques blanques habitades per éssers humans que, com aferrats a la terra, es confonen en les seves pròpies cases. Homes blancs . Vestits blancs.

Veus i somriures servils. Negres.

Desitjaria ser lluny, no haver vingut.

Em banyo. L'aigua atorga una agradable sensació de seguretat. Em sento millor, més tranquil. Obro la maleta. La roba neta encara fa olor de llar.

Aquesta nit he de dormir en aquesta habitació. Un llit amb mosquitera, preludi de paludisme. Al sostre hi ha aranyes. Mai no les havia vist tan grans, m'han dit que són inofensives, però no estic tranquil. Preferiria que no hi fossin.

Els negres no em resulten desagradables. No en distingeixo un dels altres. Fan mala olor.

Els blancs recelen. Em miren amb desconfiança. Recelen. No m'agraden.

Calendaris.

Resulta obsessiu, hi ha calendaris rodons, quadrats, triangulars, molts calendaris, uns amb imatges nadalenques, altres amb dibuixos pornogràfics.

Calendaris.

Tots desitgen tornar aviat a Espanya. No avui, ahir. Parlen constantment del temps que els falta per al retorn.

Alguns anoten els dies que els falten, altres els dies que han passat.

Van ratllant dia a dia el calendari con si destruïssin hores, dies dels anys, potser vida! Els alegra oblidar-se un dia de ratllar-lo, el següent en ratllaran dos, el temps passarà més ràpid, per què?.

Me'n vaig a dormir. Les aranyes no s'han mogut, no puc descansar tranquil. La mosquitera em molesta, però no la trec. Em toca la cara, en la foscor no sé si és una aranya

Un mosquit ha entrat dins de la mosquitera, serà portador de paludisme?. El meu bateig groc. Per què groc? No ho sé. El mosquit vol sortir i no pot, és esclau del seu deure.

Tinc son. Estic cansat. Llar. Fa calor. Dormo. Somnio que... avui he arribat a Nkomo.

II

El paper on vaig escriure mostra el pas dels tèrmits i les vores estan perforades per les incansables boques dels petits destructors. Encara puc llegir aquelles paraules plenes d'esperança, quan la mort enfosqueix els meus ulls.

El metge no va voler diagnosticar. Les taques continuaven envoltant els meus dits.

Mikomeseng, pàtria de la lepra. Tinc por.

El viatge va ser llarg. Entrecreuo les meves passes amb les d'altres, en qui crec veure reflectida la malaltia. Em semblen calaveres que em miren des d'un cementiri d'agonies.

M'apropo a un assecador. Treballen.

Els rastells marquen un ritme inacabat de va i ve, mentre van remenant i separant els envinagrats grans de cacau fermentat.

Groguenques làmpades de petroli atreuen cap a elles a tots els insectes que habiten en la nit que ens està embolcallant, mentre a la llunyania ressonen els crits del mascle que crida la femella,. Hores de rellotge sense sagetes.

Cossos negres, lluents per la suor de les hores treballades, entonen una cançó que és tot un lament de segles d'esclavatge.

Ta ca berayi

Emónaná, abuiñbebele

Auoloayi.

Una mà manté un bocí de goma negra, signe d'autoritat d'una manada de cervells blancs amb cossos negres.

Una expedició d'un milió de formigues inicia el seu avanç destructor a la recerca de terres seques. Files inacabables de vermells himenòpters surten a la recerca de noves galeries on construir les seves llars subterrànies. Mentre, les guardadores limiten la columna amb els seus oberts tentacles.

Nits i dies inacabables en què l'enfosquiment de les nits es confon amb el gris despertar dels matins.

Grans mans negres que emblanqueixen en el crispament dels seus ossos Mirades de déus humiliats que s'apaguen a les nits sense son. Aixequen els ulls al cel . Miren les estrelles o cerquen a Déu?.

Braços insensibles i caps embotats per la borratxera del monòton treball. Ressonar de rasclets que imita la tempesta, mentre un càntic llangueix a les seves goles com el lament trist d'un agonitzant.

Ta ca berayi

Emónaná, abuiñbebele

Aueleayi

En arribar a la blanca porta, m'aturo. Miro al cel per veure'l blau, encara que sigui l'última vegada. Tremolo. Tinc por.

III

El millor és acabar. Tinc la boca seca . Una taca blavosa em marca la cara com a signe inesborrable de l'avanç de la lepra. Perquè esperar un final lent?. Acabar... acabar...

Miro per la finestra. Em tremolen les cames.

La navalla és sobre el lavabo, oberta i lluent. L'agafo a les meves mans i me l'apropro al coll. Està freda. Em miro en el mirall i m'esgarrifo. Per favor, Senyor, dona'm forces! Al meu voltant tot és silenci.

Una angoixa espessa recorre el meu cos amb lentitud. Res no m'impedeix fer-ho ara mateix, però no puc. Per què no ara?

He de prepara-ho tot. Com el director d'una obra teatral he de muntar l'escena de la meva mort. Uns llibres a la taula queden bé. Miro el terra cobert de rajoles amb dibuixos triangulars. El tacaré. Un bassal de sang vermella i escumejant. Trigaran en trobar-me. Fins dijous, quatre dies. Amb la calor no serà un espectacle molt agradable. Deixaré oberta la nevera.

No sé si resistiré el dolor del primer tall. Espero que sí. Quan era petit, una vegada em vaig esclafar un dit a la porta del jardí, quasi no vaig plorar però feia mal.

L'important és el moviment necessari per tallar. Un tall profund i prou. Després, gota a gota anirà caient i no hauré d'intervenir, però el primer gest l'he de fer jo mateix.

Miro el cel i penso en Déu. Què pensarà d'això? Si us plau, perdona'm!

És la primera vegada que el tutejo, per ventura soc més a prop d' Ell.

Em passo suaument el tall de la navalla pel coll. Serà molt dolorós. Serà millor tallar les venes dels canells. Són blaves. Un blau tebi i de vida. Què difícil és viure la mort d'un mateix! Viure la mort...és un contrasentit. Provaré a resar. Torno a acostar-me a la finestra, el cel continua fosc.

Tot té un principi i un final...aquesta és la meva fi. Obro l'aixeta de l'aigua calenta. Està molt calenta, obro també el de l'aigua freda. Serà millor. Quan jo mori, morirà també el bacil de la lepra? ¡No m'importa! La navalla té un mànec clar, color d'os. Recordo que va ser un regal d'una "nòvia" que vaig tenir. Es deia Marisa. Mai no em va importar gaire.

El rellotge marca ja les onze. Podria esperar a demà. Dormir. Però és millor acabar. Tallo. El meu canell esquerre comença a sagnar dins l'aigua calenta. Ara la dreta. La sensació no és desagradable. Miro el meu rostre al mirall. L'aigua ja és de color vermell. Sento que em marejo. Caic. Per favor, Senyor, perdona'm!. Faig un esforç per espavilar-me. M'agenollo. Els meus llavis mussiten: "Pare nostre que estàs al cel...".

Miro la finestra i m'apropo. Aparto les cortines . El cel ja no és fosc.

Autor: Vicente- Luis Olivares Periu